

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 380.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-g01-shoot-d1e109100.pdf> (tilgået 25. maj 2024)

Anvendt udgave: *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Tscherning:

det er bleven antaget, at det skulde være en frivillig Sag at være Officeers-Oppasser. Det er også bleven bestemt, og bestemt på flere Steder, at det påligger Officererne selv at skaffe sig Oppassere; men i Krigen ophører dette at have Gyldighed. Jeg må bede Dem lægge Mærke til, at en Oppasser ikke blot skal udføre den personlige Opvartning for Officeren, men han skal vogte hans Qvarteer og modtage Ordre og Meldinger, når Officeren er fraværende; han skal passe på hans Bagage og sørge for, at han ikke doer af Sult. Man kan nemlig ikke pålægge Officerserne at udføre deres Forretninger og måske udsætte dem for at sulte, fordi der måske ikke findes Oppassere, som frivillig ville påtage sig denne Tjeneste. Det er nu vistnok meget sjældent, at der ikke findes Nogen, som frivillig vil påtage sig den. Der er gjerne nok, der ville, men det har dog været Tilfældet, og under sådanne Omstændigheder er det umuligt for den militaire Bestyrelse at opgive Retten til at commandere Folk dertil; de commanderes da dertil ikke for længere, men for en kort Tid og vexle indbyrdes, så at det er Noget, der går rundt i Compagniet som enhver anden Tjeneste. Jeg troer, at en anden Bestemmelse vilde være ligeså lidt hensigtsmæssig som nyttig, og den vil blive overtrådt i enhver Krig; thi hvor en Officeer ikke kan erholde nogen Oppasser, der frivillig vilde påtage sig det, må man gjøre det til en Commandosag at skaffe ham en Oppasser, og det er ingen ulovlig Handling. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de District (Algreen-Ussing) troer, at det er umuligt, at man i Krig kan blive nodt til at commandere en Soldat til at blive Amtsfuldmegetig; men fandt man en Soldat, der var juridisk Candidat, som var vel skikket dertil og ikke uvillig til at påtage sig det, så var det dog underligt, at man ikke skulde kunne sætte ham dertil, og når han blev commanderet til at udføre denne Gjerning, måtte han gjøre det, og gjøre det godt, thi ellers blev han straffet. Man må lægge Mærke til, at de militaire Forhold ere af en sådan Natur, at man ikke blot kan blive nødsaget til at udnævne Fuldmægtige, men endog Amtmænd. Når en Provinds bliver erobret, så må den militaire Autoritet sørge for, at den civile Forvaltning overholdes, og man må benytte Militaire dertil, når man ikke har Andre, og hvis de ikke ville, må man befale dem dertil. Jeg troer ikke, at der er nogen Vanskelighed derved; det er en ligefrem Nødvendighed, thi det Tilfælde vil hyppig indtræde, og det må forudsættes at ville indtræde. Nå ien ærede Rigsdagsmand troer, at man også kunde blive fristet til at udskrive Departementschefer, Contoirchefer, Fuldmægtige, Cancellister og Copister, så troer jeg, at det snarere er henkastet som en Spøg, end sagt for ramme Alvor. Der er vist ingen Modsigelse i, at man udskriver Enhver og uden nogen Forskjel og da senere commanderer Soldaten til den Stilling, hvori han kan benyttes, og ikke fritager Nogen, fordi han er Embedsmand. Man må lægge Mærke til, at når et lille Land som Danmark skal kunne forsvare sig, så må det skee derved, at man søger i Samfundets forskjellige Rækker alle de Kræfter, som man kan benytte, og der er vistnok ingen bedre skikket til at benyttes til Befalingsmænd i Felten end netop de, der i Fredstid have tragtet efter een eller anden Stilling i Statens Tjeneste, og i det Øjeblik, Krigen udbryder, må han derfor stille sig til Krigens Tjeneste, thi da er den det Vigtigste, og derfor må Staten også kunne sinde Midler til at erstatte dem. Således troer jeg, at Sagen bør betragtes, når man vil see den fra dens alvorlige Side.